

[Bertel Dahlgaard.]

Jeg gjort tidligere under behandlingen af boligstøtteleven — overveje spørgsmålet om at stille lånene til rådighed for byggeriet i form af obligationer, men man må bare ikke bilde sig selv ind, at der derigennem foretages noget som helst i retning af en anti-inflatorisk politik.

Jeg skal ikke gå yderligere ind på de bemærkninger, der er fremsat. Jeg erkender, at jeg har altså ikke formået at opfatte det ærede medlems forslag, og hvad det egentlig indeholder. Det kan skyldes manglende opfattelsesevne hos mig, men der er også en mulighed for, at det kan skyldes, at fremstillingen af dette spørgsmål ikke er så klar. Nu må vi have det frem på papiret, ikke sandt, og det er det, jeg anser for at blive meget interessant.

Alfred Jensen: Ministeren har hæftet sig ved, at jeg har givet tilslutning til en række af de punkter, der indeholdes i lovforslagene. Jeg kan kun være tilfreds med, at ministeren fremhæver min saglige stillingtagen. Jeg håber, at ministeren også har hæftet sig ved, at jeg gjorde opmærksom på, at der var visse mangler i forslagene, mangler, som vi mener bør afhjælpes.

For det første er der i lovforslaget om børnetilskud en mangel i den behandling, man giver de enligstillede kvinder med børn eller, som jeg hører man kalder det, de kvindelige forsørgere. Der står, hvor meget det kommer til at koste med den foreslåede udvidelse, men vi får egentlig ikke noget at vide om, hvor meget den pågældende gruppe af medborgere bliver skåret ned ved, at vi går bort fra den ordning, der hidtil har været gældende, og at disse tillæg nu ydes som børnetilskud. Vi må holde på, at der absolut må ske en ændring på dette område.

Noget tilsvarende gælder udskrivningsloven. Vi har her den opfattelse, som jeg har gjort gældende i flere år, at man ikke kan køre videre, som man har gjort indtil nu, og at der må skattelettelser til. Hvis man ikke foretager gennemgribende ændringer, vil vi lige så lidt i år kunne stemme for udskrivningsloven som i tidligere år.

Jeg håber også, man har hæftet sig ved, at vi vil stemme imod sparebeviserne. Vi har den opfattelse, at det er urimeligt

med tøjskatten og de øvrige afgifter, vi pålægger befolkningen, og vi mener, at de forhøjelser, der her blev gennemført, nu må have lov til at slå igennem i pristallet.

Jeg forstod ikke rigtig ministerens udtalelser om fremtiden, men hvis jeg fattede det ret, regnede han med, at man kunne finde frem til en anden beregning af pristal og en regulering, så man undgik sparebeviser. Jeg ved ikke, om der findes snedigere metoder til at føre folk bag lyset end den med sparebeviserne, det er jo muligt, men også det vil vi vende os imod. Vi kan ikke bøje os for de udtalelser, der er fremsat om, at lønmodtagerne skal bære deres del af byrderne, fordi der ikke er nogen forskel på lønmodtagerne og den øvrige del af befolkningen. Det forekommer os i allerhøjeste grad, at der er forskel. De besiddende, de, som beskæftiger lønmodtagere, har jo tjent på den inflatoriske udvikling, har forbedret deres stilling. Derfor er der en stor forskel, og derfor er det urimeligt, at man ikke indrømmer arbejderne, lønmodtagerne, de forhøjelser, som må følge af, at de pågældende pristigninger slår igennem i pristallet.

Derfor tror jeg, at det, selv om man indstiller sig på at lave alt det, man taler om — oplysningskampagne og konjunkturforskning — og lægger det frem for arbejderne i håb om, at de så vil begrænse deres krav, alligevel vil være åbenbart for det danske folk, at de, der, før vi trådte ind i det økonomiske samarbejde i Atlantpagten, havde meget, har mere, end de nogen sinde har haft, og de, der slider og slæber og har været med til at øge produktionen, ikke har fået den andel i produktionsforøgelsen, som de burde have. Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen stod her for et stykke tid siden og gjorde opmærksom på, hvordan industriselskaberne havde øget deres formuer fra 2,2 milliarder kr. til 3,6 milliarder kr. fra 1949 til 1954. Ja men det tror man da vel ikke man kan tilsløre ved konjunkturforskning og lignende ting. Jeg tror, man forregner sig, hvis man bygger på, at man ad denne vej kan nå frem til en borgfred, som skal betyde, at arbejderne skal fordeles endnu mere fremefter. Det tror jeg også man skal tage i betragtning, når man overvejer, hvordan man fremefter